

Sajgó Szabolcs tabula rasa

*Alzheimer ajándéka egy beteg rendtársamnak.
Nevezett úr a rendtárs környezetével nem foglalkozott.*

*ülünk
szemben egymással
nézem őt
ismerősek vonásai gesztusai
tápláló mosolya
három évtizede nézem
s most keresem változott-e valami
rég a szem a száj
a figyelmező tartás a mozdulat
ismerős mind-mind
minden a régi
úgy tűnik*

*néz engem ő is
már nem tudja ki vagyok
nem tudja hol mikor
s ki mit miért
időtlen üres jelenében
már nem kavarg
múlt jövő képzete
személyes vágások sebek
se ünneplő én
se gyászoló
csak néz
szememet keresi
kitartón a szemem keresi még
vajon ezt is elengedi-e az a valaki
akivé lett
mielőtt a szíve itt
utolsó dobbanáshoz érkezik*

*tabula rasa nem vagyunk
mióta az a két sejt találkozott
azóta írja rendületlen
írja belénk már az anyaméhben
a kozmikus anyaölből
a változó világ írja belénk önmagát
s szólongat
mi meg felelgetünk
lassan öntudatra így ébredünk*

*ami kint van az lesz bent
s ami bent van
az lesz számunkra odakint
ami eltér ettől
kiszűrjük érzékeink
míg csak a nagy átmenet
el nem érkezik
és világmindenségünk erői
meg nem rendülnek
míg a nap a hold
és minden csillagok
belső egünkről le nem hullanak*

*vagy mégsem
van más út is
odaáttra abba a másik állapotba
úgy lehet
táblánkról itt letörölhető
ami rákerült sorra mind
s az időtlen üres jelenben
a tábla bennünk már csak azt tükrözi
amivel éppen szembesül*

*ám változó rajta többé
semmi meg nem marad
tükrét aki az időket szabja
tisztogatja még míg akarja
ő aki szólít mindnyájunkat
mindenek mélyéről
megállás nélkül
mióta létezőnk
a tér-időn túlról
a nem múltó jelenből
egyszer élénk lép
a nagy egész a háromegy
akinek időtlen szavára válaszolva
új teremtménnyé leszünk
mi halandók mind
s az egésszel társalognak
többé nem fog már rajtunk
az idő sem a tér*

nem trendi

*jön a tél
aztán a nyár
a kertben egy cső kanyarog
ütött-kopott
likacsos
minden fénye rég oda
körötte friss élet
benővi a zöld eltakarja
mintha szégyellené
a kert*

nem trendi

*száraz napokon
aszály idején
milyen jó is*

*az az ócska cső
hogyan van
életet ér
el nem dugult
s a víz a víz
likacsából az élet
ellenőrizhetetlen érkezik
a kertbe általa*

születések

*jászolmagasban
nagy álmok születnek
csöpp testbe öltöznek
a jövő titkai*

*keresztmagasban
kicsinyek születnek
élni az Ország
nekik adatik*

pontosabbak

*messze vagy
kikapcsolom a telefont
hogyan jobban halljalak*

*kitárok ajtót ablakot
süketté tesz
az ego börtöne*

*a hang hullámainál
pontosabbak
a szív hullámai*

mennyei egyszeregy

foganásom háromszemélyes
benne ketten osztódtak
egy öntudattá

az emlőkről leválván
egyszemélyessé éltem magam
és úgy maradtam

az egy háromszemélyes
amint a mennyben úgy a földön
és mindenben benne van

hozzá az út a kettőn át vezet
neve hűség felelősség
időben is időtelen

a menny csak van
várakozik
várja hogy benned
megszülessen

meztelen Isten

pucéran érkezel
védtelen
koponyád gerinced puha
a torkod a nyelved a szád
minden nyelvre megtanítható

öltöztetünk
formálunk saját képünkre
hagyod

szádba adjuk szavaink
útjainkra terelünk
alkalmazunk álmogyaráinkban
ezt is hagyod

rád olvassuk saját vétkeinket
s a világ bűneit mind
remélve így időt nyerünk
s te még ezt is hagyod

zsigereink mélye
átírhatatlan
a teher agyonnyom
úgy is így is
de előbb téged
kiszögezzük a fára még

mezítlen *távozol*
ahogy érkeztél
irántunk szeretetben
nem fogyatkozva
teljesen védtelen

sírodat kiválasztjuk
lepecsételjük sírköved
és valljuk hogy nélküled
minden reménytelen
a gördülő kő az üres sír
a meztelen Isten
el nem hihető

sed tecum resurrexerimus
tertia die
pedig veled már föltámadtunk
harmadnapon

Finta Éva

Meggyújtani a telet

Szakolczay Lajos nyolcvanadik születésnapjára

Február szárnyas napja!
Kifütyüli a szél a telet.
Valami beoltja a levegőt
és megáradnak a jégbe zárt vizek.

Isten borában nincs alkohol.
Selymes esővíz az itala.
Ezzel részegíti az időt
ezzel telődik Ő maga.

Halakkal zúdul a tavasz.
Élő vizekben érkezik.
Bőséget hoz, bárha nincstelen
mikor a tél bevégeztetik.

Hozott a szél, hozott a víz, Lajos!
A bőség is megjelent veled.
Áradsz, miként a hömpölygő folyó
örök mozgásban vagy, mint a vizek.

Isten éltesen, jó Szakolczay!
Áldásunkat tedd a nyolcvan mellé.
Hogy hosszú legyen még és izgató
az út, amely közös:
egyszerre emberé és Istené.

Thanatos lova mellett

szemtelenül haladunk Thanatos lova mellett
nincs semmi kötődése szívünknek a tájhoz
nincs semmi kötődése szívünknek a télhez
az elmúlás Nüx leple alatt megidézi a múltat
haladási iránya mégis előre vezényel
mert semmi kötődése szívünknek a múlthoz
mert semmi kötődése szívünknek a térhez
mert szívünk maga lett a mulandó
szemtelenül haladunk Thanatos lova mellett